

РЕШЕНИЕ

№ 1649

гр. Плевен, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Христо Ст. Томов

при участието на секретаря РУМЯНА ИЛК. КОНОВА
като разгледа докладваното от Христо Ст. Томов Гражданско дело № 20234430104646 по описа за 2023 година

на основание данните по делото и закона, за да се произнесе, взе предвид следното:

Иск с правно основание чл. 439 от ГПК.

Постъпила е искова молба от М. С. Г. от *** против „Еос Матрикс“ ЕООД ***. В молбата се твърди, че срещу ищеца се води изпълнително дело № *** по описа на държавен съдебен изпълнител П.С. с район на действие Плевенския районен съд, като изпълнителното дело е образувано на 03. 09. 2014 год. по молба на „Юробанк България“ АД въз основа на изпълнителен лист от 23. 06. 2014 год., издаден на основание заповед за изпълнение № 1632/ 17. 06. 2014 год. по ч. гр. дело № *** год. по описа на Плевенския районен съд за сумата от 8 618, 68 лв., от която главница в размер на 7 993, 46 лв., договорна лихва в размер на 573, 61 лв. за периода от 28. 09. 2013 год. до 23. 05. 2014 год., наказателна лихва в размер на 51, 61 лв. за периода от 28. 09. 2013 год. до 23. 05. 2014 год., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението- 16. 06. 2014 год. до окончателното заплащане на сумата, както и разноски по делото- 172, 37 лв. за държавна такса и 637, 98 лв. за адвокатско възнаграждение. Твърди се, че ищецът дължи горепосочените суми солидарно заедно със съдлъжника

Р.С.И.. Твърди се, че процесното задължение, обективизирано в горепосочения изпълнителен лист, е в полза на кредитора „Юробанк България“ АД. Твърди се, че банката от своя страна с договор за цесия на основание чл. 99 от ЗЗД е прехвърлила вземането си на „Еос Матрикс“ ЕООД. Твърди се, че ответното дружество е активно материално легитимирано лице и настоящият иск следва да бъде заведен именно срещу него. Твърди се, че ищецът не дължи сумите, установени с горесцитирания изпълнителен лист, тъй като тези задължения се явяват погасени по давност. Твърди се, че по изпълнително дело

№ *** по описа на ДСИ П.С. са били извършени изпълнителни действия срещу ищеца. Твърди се, че процесното изпълнително дело е било образувано на 03. 09. 2014 год., като едновременно с молбата за образуване е поискано от взискателя да се извършат принудителни действия, които са годни и прекъсват давността. Твърди се, че впоследствие, на

09. 09. 2014 год., е била депозирана нова молба, с която се иска запориране на трудовото възнаграждение на ищеца М. Г., който е бил в трудови пратооношения с ***. Твърди се, че след това на 12. 09. 2014 год. е била изпратена покана за доброволно изпълнение до двамата съдлъжници, която сама по себе си не прекъсва давността и не е от характера на изчерпателно изброените способности за принудително изпълнение. Твърди се, че предвид факта, че процесното изпълнително дело е образувано преди обявяване на ТР № 2/ 26. 06. 2015 год. по т. д. № 2/ 2013 год., давността е започнала да тече на 26. 06. 2015 год. Твърди се, че молбата от 19. 04. 2016 год., с която като взискател е конституиран ответникът не съдържа никакви искания за извършване на изпълнителни действия, които биха прекъснали давността. Твърди се, че с оглед горното същата не е надлежен принудителен способ, който е годен да прекъсне давността. Твърди се, че като начална дата, от която започва да тече погасителната давност се сочи именно датата 26. 06. 2015 год., когато е обявено ТР № 2/ 26. 06. 2015 год. по т. д. № 2/

2013 год. В условията на евентуалност се сочи датата 19. 04. 2016 год. Твърди се, че на основание чл. 433 ал. 1 т. 8 от ГПК делото е било перемирано на 26. 06. 2017 год. (в условия на евентуалност 19. 04. 2016 год.) и е следвало да бъде прекратено, тъй като изпълнителни действия срещу ищеца М. С. Г. не са извършвани в продължение на две години, както и такива не са поискани от взискателя. Твърди се, че прилагайки общата петгодишна погасителната давност по чл. 110 от ЗЗД на 26. 06. 2020 год. (в условия на евентуалност 19.

04. 2021 год.)- пет години от последното валидно изпълнително действие срещу ищеца- делото е погасено по давност. Твърди се, че от ищеца не са били удържани суми, което се подкрепя от факта, че по делото са надлежно приложени всички платежни документи във връзка с постъпилите по делото суми. Твърди се, че същите са постъпили от запора на трудовото възнаграждение на съдлъжника Р.С.И., от който се правят принудителни удържки от 09. 09. 2014 год. Твърди се, че предприетите срещу съдлъжника Р.С.И. изпълнителни действия и направените от нея удържки не влияят за спирането и прекъсването на давността за процесното вземане по отношение на ищеца предвид разпоредбата на чл.125 от ЗЗД. В заключение ищецът моли съда да признае за установено, че ищецът не дължи на ответното дружество сума в общ размер на 8 618, 68 лв., произтичаща от изпълнителен лист от 23. 06. 2014 год., издаден по ч. гр. дело № *** год. по описа на Плевенския районен съд. Претендира и присъждане на направените деловодни разноски.

Ответникът „Еос Матрикс“ ЕООД *** ангажира становище, че исковата молба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено следното:

Безспорно по делото е, че с издадена по ч. гр. дело № *** год. по описа на Плевенския районен съд заповед № 1632/ 17. 06. 2014 год. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК е било разпоредено ищецът в настоящото производство М. С. Г. /солидарно със съдлъжника Р.С.И./ да заплати на „Юробанк България“ АД *** следните суми: 7 993, 46 лв.- главница; 573, 61 лв.- договорна лихва за периода от 28. 09. 2013 год. до 23. 05. 2014 год.; 51, 61 лв.- наказателна лихва за периода от 28. 09. 2013 год. до 23. 05. 2014 год.; законната лихва върху главницата, считано от 16. 06. 2014 год. до изплащане на вземането, както и съдебно-деловодни разноски- държавна такса в размер на 172, 37 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 637, 98 лв.

Безспорно по делото е, че на основата на горната заповед за изпълнение и издадения въз основа на нея изпълнителен лист от 23. 06. 2014 год. по молба на „Юробанк България“ АД е било образувано изп. дело № ***/ 2014 год. по описа на СИС при Плевенския районен съд. Безспорно по делото е, че с постановление от 19. 04. 2016 год. като взискател по горното изпълнително

дело е било конституирано ответното дружество „Еос Матрикс“ ЕООД.

При така изложените безспорни факти се налагат следните правни изводи:

Претенцията на ищеца М. С. Г. намира своето правно основание в разпоредбата на чл. 439 от ГПК. Касае се за отрицателен установителен иск, предпоставка за допустимостта на който е наличието на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. В конкретния случай ищецът се позовава на изтекла погасителна давност по отношение на процесното вземане. Този факт е настъпил след издаването на изпълнителен лист по ч. гр. дело № *** год. по описа на Плевенския районен съд. Това води до извода, че предявеният иск за недължимост на въведената като предмет на делото сума от 8 618, 68 лв. е процесуално допустим, а по същество и основателен. На първо място в тази връзка следва да се отбележи обстоятелството, че процесното вземане произтича от сключения между „Юробанк България“ АД, ищеца М. С. Г. и съдлъжника Р.С.И. договор за потребителски кредит от

28. 01. 2013 год. Издаването на заповед по реда на чл. 417 от ГПК за това вземане не води до прекъсване на давността, доколкото правните последици на заповедта за изпълнение не се приравняват на съдебно решение, постановено в исковия процес. Следователно в случая погасителната давност по отношение на вземането на „Юробанк България“ АД е била прекъсната на 23. 06. 2014 год. с издаването на изпълнителен лист, с който е признато правото на принудително изпълнение, и от този момент е започнала да тече нова погасителна давност. По образуването изп. дело № ***/ 2014 год. по описа на СИС при Плевенския районен съд до 26. 06. 2015 год., датата на постановяване на тълкувателно решение № 2 от 26. 06. 2015 год. по тълк. дело № 2/ 2013 год., ОСГТК, давност не е текла съобразно постановките на ППВС № 3 от 18. 11. 1980 год. От посочената по-горе дата в продължение на повече от две години вискателят „Юробанк България“ АД не е предприел никакви действия по движението на изпълнителния процес.

При това положение следва да се приеме, че по отношение на ищеца изпълнителното производство е прекратено *ex lege* поради перемпция на основание чл. 433 ал. 1 т. 8 от ГПК и поради тази причина всички изпълнителни действия по него се считат обезсилени по право и не произвеждат процесуални и материални

последници относно погасителната давност в отношенията между вискателя и длъжника /срв. т. 10 от тълкувателно решение № 2 от 26. 06. 2015 год. по тълк. дело № 2/ 2013 год., ОСГТК/. Казано с други думи, в хипотезата на прекратяване поради перемпция не може да се говори за валидни изпълнителни действия и погасителната давност не може да се счита прекъсвана на основание чл. 116 б. „в“ от ЗЗД. От страна на частния правоприемник „Еос Матрикс“ ЕООД, конституиран като вискател в изпълнителното производство, първото искане за извършване на изпълнителни действия срещу ищеца М. С. Г. е направено едва на 10. 05. 2022 год., т. е. далеч след изтичането на предвидения в закона петгодишен давностен срок. Постъпилите плащания на суми в хода на принудителното изпълнение са въз основа на изпратено заповедно съобщение за удържки от трудовото възнаграждение на другия съдлъжник- Р.С.И.- и съгласно разпоредбата на чл. 125 от ЗЗД не произвеждат действие спрямо ищеца.

Съобразявайки гореизложеното, съдът счита, че след издаването на изпълнителен лист в полза на кредитора са изтекли повече от пет години, в рамките на които не са били осъществени факти, водещи до спиране или прекратяване на погасителната давност по отношение на процесното вземане.

При това положение обоснована е тезата на ищеца, че задължението му за главница, договорна лихва, наказателна лихва и деловодни разноски е било изцяло погасено. Единственият юридически факт, който би могъл доведе до отпадането на правните последници от изтичането на давността, се явява отказът на длъжника от изтекла давност по смисъла на чл. 113 от ЗЗД, но настоящият случай не е такъв.

Горното позволява да се обобщи, че предявеният отрицателен установителен иск по чл. 439 от ГПК се явява основателен и следва да бъде уважен изцяло за сумата от 8 618, 68 лв.

При този изход на делото и на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените деловодни разноски в размер на 344, 75 лв. Отделно от това на основание чл. 38 ал. 2 от ЗА ответникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 1 161, 87 лв., което е в минималния размер, предвиден в чл. 7 ал. 2 т. 2 от Наредба № 1 от 09. 07. 2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения Плевенският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ответника „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, ***, представлявано от Р.И.М.-Т., че ищецът М. С. Г. от ***, ЕГН *****, не му дължи сумата от 8 618, 68 лв., включваща 7 993, 46 лв. главница, 573, 61 лв. договорна лихва за периода от 28. 09. 2013 год. до 23. 05. 2014 год., 51, 61 лв. наказателна лихва за периода от 28. 09. 2013 год. до 23. 05. 2014 год., законната лихва върху главницата, считано от 16. 06. 2014 год. до изплащане на вземането, 172, 37 лв. държавна такса и 637, 98 лв. адвокатско възнаграждение, която сума е отразена в изпълнителен лист от 23. 06. 2014 год., издаден по ч. гр. дело № *** год. по описа на Плевенския районен съд, и е предмет на изпълнение по образуваното изп. дело № ***/ 2014 год. по описа на СИС при Плевенския районен съд.

ОСЪЖДА „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, ***, представлявано от Р.И.М.-Т., да заплати на М. С. Г. от ***, ЕГН *****, направените деловодни разноси в размер на 344, 75 лв.

ОСЪЖДА „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, ***, представлявано от Р.И.М.-Т., да заплати на младши адвокат А. В. Ч. от ***, с личен № *****, адвокатско възнаграждение по чл. 38 ал. 2 от ЗА в размер на 1 161, 87 лв.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Плевенския окръжен съд в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____